

HIS VOICE MAGAZINE (CZ), November 2015
Rezension „Luca Sisera ROOFER“ – „Prospect“
Von Z.K. Slaby

HIS VOICE MAGAZINE (CZ) NOVEMBER 2015
BY Z.K. SLABÝ

LUCA SISERA ROOFER: PROSPECT (LEO RECORDS)

Do Prospectu uvádí švýcarský kontrabasista Luca Sisera svůj kvintet Roofer s až sofistikovanou velebností, s důrazem na dechy a s poklicovým bicím a notuje si dumavě se svými spoluhráči. Jsou to: tenorsaxofonista a klarinetista Michael Jaeger, trombonista Silvio Cadotsch, pianista a cembalista Yves Theiler a bubeník Michi Stulz. Avšak nemylme se – ten úvod má s následujícími Siserovými skladbami nemnoho společného. Tady totiž předvedli rooferové, co svedou nebo co by svedli, kdyby... Sisera jako autor následujících sedmi kompozic se s precizním komfortem pohybuje mezi ustálenější jazzovou a komorní hudbou, dokáže vytvořit perfektně spolu související a swingující šablony a patřičně je protáhnout. Není staromilec, ale ani avantgardista, ani v nejmenším neholduje nějaké kovbojštině (ani ve skladbě Backyard Cowboys), je úměrný, dodržuje regule, dovoluje sice pianistovi, aby predestinoval naladění skladby, avšak přejme ji a dotvrzuje, jeho basa rozbaluje téma, rozvířuje je a rozbalancovává, avšak nevybočí většinou z předem vyhraněných mezí. Má kliku, protože si zvolil ekipu spoluhráčů, kteří dovedou mistrovsky zasolovat, a tím předlohy oživit, ale také souherně swingovat, držet pohromadě i vzájemně se prolínat, až proplétat, rozkvasit válečně pojaté rekviemno s příznačnou zahučivostí a vytroufanou vzpínavostí i s rezignující potichavostí a svíravou zkomíravostí (Warship Requiem). Přejímky nástrojů od vychutnáváně popojízdného piana až po balamutivé dechy jsou prohloučené i rozjasňivé, vyčínivé i přehršlové (Underhill Steam), zatímco hledačsky uhadovačný kontrabas se propojí do rozjímavé melodičnosti klavíru a provírající celek rozkošatuje volavé trombónování, rozdmýchávané do vyčiňování, rozklapaně téma pozotvírají bicí a všichni společně se doharmonizují do dohoufovaného závěru (Fat Snap). Z dosti jednotného kompozičního pojetí alba (které, jak se snažím ukázat, domodelovávají samotní hráči) se vymyká rozjařenější Drunk Octopus, ve kterém si basista „zahraje“ podnapilou chobotnici s těkavou umínutostí i rozbalovaným vrávoráním, bicí této potažmě notoričce dodávají kuráže, trombón ji naopak utěšuje a klavír vše převádí do nezávazné hovornosti, záchytka tedy milému hlavonožci nehrozí. Zatím jednoznačně nezminěný protiklad ustarostěných předloh a brilantního provedení suverénně dokládá Digger, improvizace, která všem dává více šancí k vzájemnému reagování, což se okamžitě projevuje repetivým prozpěvněním, šálivým překypněním, vzdýmáním a muezíněním, zaplněným výstřelnostními propletenci.

Ale vraťme se ke kompozicím. Neptune's Chant je dvojlomý. Zatímco první asi pětiminutovka nabízí gruntovní, až činoherní dění, doličňujícím závratnostní, při kterém basa vše odpalestrovává, sax nadnáší děj a trombón obrubuje, po odpočivné mezihře nastane (asi zásluhou příliš mírumilovného Neptuna) trochu hluché místo (zřejmě je na škodu přílišná časová rozmáchlost skladby), za což nás maličko odškodní vratné napětí předzavěrečna s hlubinným pojetím Jaegera a s přítlačným Stulzem. Očekával jsem, že ohlášená vokalistka Isa Wiss posvětil závěrečné Rockaway, že bude tou „injekcí“, která zmutuje chlácholivé rozehrávání s jasnozřivým klavírem, podbité úsečňujícím promětením ostatních. Wiss se připojí zapojí, začlení a rozepěje, což sice zfortizuje zakončení, nepřinese však kýžené překvapení.

Nechci zatajit (přes nepředpojaté pochyby), že jde o vyrovnané a perfektně zahrané album a že Leo Feigin zvolil navzdory přeperelmanizovanému programu poslední doby opět nový solidní objev. Celé patero hudebníků si zaslouží uznání jak za sólové výkony včetně úletu do volné improvizace, tak za vybrilantněnou souhru, jenom Sisera by se napříště neměl obávat překročit svůj stín. A nezůstávat v zajetí jen mírně povolované (byť modernizované) tradičnosti. Má na to!